

Arrest

nr. 38 805 van 16 februari 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE (WND.) VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 23 december 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 december 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HENDRICKX die loco advocaat P. VAN HOECKE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 25 september 2004 het Rijk binnen en diende op 19 december 2008 een derde asielaanvraag in. Op 1 december 2009 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Albanees staatsburger afkomstig uit Shkodër, Albanië. Op 29 september 2004 vroeg u een eerste maal asiel aan. U haalde aan het land te hebben verlaten omwille van een bloedwraak waarin uw familie verwickeld was. U vervoegde op dat moment uw partner, Lafeta Shpresa, die op 1 maart 2004 een asielaanvraag had ingediend en zich daarbij baseerde op uw problemen in Albanië. Haar asielaanvraag werd op 17 mei 2004 reeds door het Commissariaat-generaal (CGVS) onontvankelijk verklaard en de beslissing tot weigering van verblijf van de Dienst Vreemdelingenzaken werd bevestigd. Zij diende samen met uw eerste asielaanvraag een tweede asielaanvraag in, meer bepaald op 29 september 2004. Op 7 oktober 2004 besloot de Dienst Vreemdelingenzaken tot een weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, een beslissing die op 16 december 2004 door het CGVS werd bevestigd. Er werd onder meer besloten dat geen geloof kon gehecht worden aan het door u aangehaalde relaas. Het beroep tot schorsing en

tot nietigverklaring van deze beslissing werd bij arrest van 28 november 2008 verworpen door de Raad van State. Ondertussen was u van juli 2006 tot einde 2006 naar Griekenland gegaan, waar u illegaal verbleef en had u op 27 december 2006 een tweede asielaanvraag ingediend. U was ondertussen feitelijk van uw echtgenote gescheiden en wenste uw asielrelaas aan te passen. U gaf aan gelogen te hebben in uw eerste asielrelaas ter bescherming van uw oom en vader in Albanië. Op 4 januari 2007 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 8 juni 2007 besloot het CGVS tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, weerom ondermeer omdat geen enkel geloof kon gehecht worden aan het door u aangehaalde asielrelaas. Bij arrest van 12 oktober 2007 besloot de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) u de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Uw beroep bij de Raad van State hiertegen werd op 17 december 2007 verworpen. Daarop diende u op 19 december 2008 een derde asielaanvraag in. U gaf aan nu pas de hele waarheid te vertellen. In 1962 heeft Preng Gega uw grootvader, Zef Ndoci, ernstig toegetakeld in het kader van een dispuut dat al een aantal generaties aan de gang is. Nog in de jaren zestig, voor uw geboorte, hebben uw vader en grootvader Preng Gega daarop zwaar toegetakeld. Daarbij gebruikten zij onder meer een handgranaat. Uw vader en grootvader hebben voor deze aanslag een aantal jaren in de gevangenis gezeten. Na de val van het communisme in Albanië werden veel oude vetes heropgerakeld en vereffend. Zo besloten ook uw vader en zijn broers om de vernedering die uw familie had moeten ondergaan met de familie Gega te vereffenen. Op 26 september 1995, om 7u00 in de ochtend, begaven u, uw oom Bardhok Ndoci en een neef Dedë Ndoci zich naar het dorp van Preng Gega, Mnelë en sloegen er Preng Gega op straat halfdood. Het was niet jullie bedoeling Preng Gega te vermoorden, maar later is hij aan zijn verwondingen overleden in het ziekenhuis, niet zonder eerst jullie namen aan de politie te hebben doorgegeven. U werd aangeduid als hoofdverdachte en officieel in beschuldiging gesteld. Een tante, Lili Ndoci, die voorzitter was van de Democratische Partij in Shkodër bedong via haar contacten in het gerecht dat het onderzoek naar deze moord werd afgesloten. U ging officieus aan de slag bij de veiligheidsdienst van de Republikeinse Garde en werkte als bodyguard voor de volksvertegenwoordiger Nard Ndoka. Aan het einde van 1996 was er een poging tot moord, waarop u uw job bij de Republikeinse Garde en het land moest verlaten. U trok naar Griekenland. Tot 2003 pendelde u tussen Albanië en Griekenland, waar u illegaal verbleef. In 2003 was er een nieuwe moordpoging op uw persoon, waarbij u vijf messteken en een kogel in uw lichaam kreeg. Na de verzorging trok u terug naar Griekenland en wat later naar België. In België verbleef u een drie à vier maanden illegaal, maar omdat u geen onderdak of voedselhulp had, vroeg u op 29 september 2004 toch asiel aan. U leefde in onmin met Nard Ndoka en u vermoedt dat op zijn aangeven 12 jaar na de feiten de zaak terug werd geopend. In april 2007 werden uw oom Bardhok en neef Dedë gearresteerd. U werd ook gezocht, maar was voortvluchtig. Op 8 oktober 2008 is het in deze zaak tot een uitspraak gekomen. U stond terecht voor de moord op Preng Gega, wat u ook toegaf te hebben gedaan. Door tussenkomst van onder meer uw broers werd de aanklacht veranderd van "moord" in "toebrengen van ernstige verwondingen met de intentie te doden", waardoor jullie onder de amnestiewet van 1997 vielen. Bijgevolg bent u, bij verstek, vrijgesproken. Uw neef Dedë Ndoci en uw oom Bardhok Ndoci werden ook vrijgesproken wat deze aanklacht betreft, maar uw oom kreeg toch een celstraf van twee jaar vanwege illegaal wapenbezit. Gezien deze straf overeenkwam met de periode in voorhechtenis werden allen na de rechtszitting vrijgelaten. Uw advocaat ging echter tegen deze uitspraak in beroep en de zaak is nu in behandeling bij het Hof van Beroep. De familie, en met hen de Albanese media, riepen hun verontwaardiging uit over deze vrijspraak. Via een nicht van Preng Gega, die gehuwd was in uw dorp, kwam uw moeder te weten dat de familie van Preng Gega alsnog het recht in eigen handen zou nemen. Uw familie had voorgesteld 15 miljoen LEK te betalen aan de familie Gega en zij gingen daarmee akkoord, maar zij wilden geen getuigen van deze transactie, waarop jullie de zaak afliezen. Ook het verzoeningscomité van Shkodër onder leiding van Ali Spahia zou in deze zaak bemiddeld hebben, maar in 2000 blies u alle bemiddelingspogingen af, omdat u vond dat u zich genoeg had verontschuldigd. Ter staving van uw asielrelaas legde u de kopie voor van een gerechtelijk document waarin wordt aangekondigd dat de uitspraak zal worden uitgehangen en twee krantenartikelen van het internet die de zaak bespreken. Na het gehoor op het CGVS faxte u nog een uittreksel door van uw scheidingsakte en een attest dat op 17 mei 2008 geschreven is door de burgemeester van het dorp Hajmel en waarin hij uw vetes bespreekt met twee families, één er van de familie van uw ex-vrouw.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient immers te worden vastgesteld dat uw derde asielaanvraag gebaseerd is op dezelfde vete die zou bestaan tussen uw familie en de familie Gega als gevolg van de moord op Preng Gega in 1995 die u ook al in uw vorige asielaanvragen hebt ingeroepen. U wijzigde uw relaas echter een derde maal en bekende nu zelf de dader van deze moord te zijn (CGVS 3e AA p.16), waar u voorheen verklaarde dat het uw vader was die de moord had gepleegd (CGVS 1e AA p. 6 en 2e AA p.5). U staft deze laatste versie, waarin u de dader van de moord op Preng Gega bent, met de kopie van een gerechtelijk document waarin de uitspraak van de rechtbank van Shkodër wordt aangekondigd en met twee internetartikels die de zaak bespreken. U verklaarde tot nu toe de waarheid niet te hebben kunnen vertellen omdat uw ex-vrouw- u bent immers ondertussen gescheiden- bij haar eerste asielaanvraag de waarheid niet had verteld en u bijgevolg verplicht was haar leugens te volgen (CGVS 3e AA p.4-5). Deze verklaring is echter volstrekt onaannemelijk. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het tot de verantwoordelijkheid van elke asielzoeker behoort om ten allen tijde de waarheid te spreken ten einde het Commissariaat-generaal toe te laten een juiste inschatting te maken van uw werkelijke vrees. Daarenboven haalde u ten tijde van uw tweede asielaanvraag reeds aan gelogen te hebben (CGVS 2e AA p.4-5) en verklaarde u toen al feitelijk van uw vrouw te zijn gescheiden (CGVS 2e AA p.2). Daarenboven zijn er nog ettelijke tegenstrijdigheden waar te nemen tussen uw derde asielaanvraag en de vorige twee asielaanvragen. Zo verklaarde u dat het slachtoffer uit 1995 Preng Gega heette (CGVS 3e AA p.12), waar u in uw eerste twee asielaanvragen sprak van Preng Bruma (CGVS 1e AA p.6 en 2e AA p.4). Tijdens uw tweede asielaanvraag verklaarde u tussen uw eerste en tweede asielaanvraag te zijn teruggekeerd naar Albanië omwille van de dood van uw vader (CGVS 2e AA p.2-3). Tijdens uw derde asielaanvraag verklaarde u niet te zijn teruggekeerd naar Albanië, maar naar Griekenland en dat uw vader nog in leven is (CGVS 3e AA p.4-5). Over uw verblijf in Griekenland zijn uw verklaringen dan ook steeds in strijd met elkaar. Aanvankelijk verklaarde u België verlaten te hebben om naar Griekenland te gaan (CGVS 3e AA p.4). Later verklaarde u na 2003 niet meer in Griekenland te hebben verbleven. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde u toch van juli 2006 tot december 2006 in Griekenland te hebben verbleven (CGVS 3e AA p.7). Van uw verblijf van 1996 tot 2004 (CGVS 3e AA p. 7) in Griekenland maakte u op geen enkel moment gewag tijdens uw eerste twee asielaanvragen. U verklaarde zelfs Albanië te hebben verlaten op 24 september 2004 (CGVS 1e AA p.4). Dat u er voor kiest om voor elke asielaanvraag een andere versie van de feiten aan te brengen, maakt dat aan uw relaas nog maar weinig geloof kan gehecht worden.

Wat uw vrees betreft gezocht te worden door de Albanese justitie, dient te worden opgemerkt dat deze zaak – u wordt aangeklaagd voor een moord dewelke u toegaf te hebben begaan – het gemeenrechtelijke/strafrechtelijke niveau niet overstijgt. U verklaarde te zijn veroordeeld tot 15 jaar opsluiting (CGVS 3e AA p.6 en 22). Niets wijst er op dat deze straf zou kunnen beschouwd worden als een vervolgingsdaad in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming met zich zou meebrengen.

Voorts dient nog te worden vastgesteld dat uit de artikelen van het internet die u ter staving van uw asielrelaas neerlegde, blijkt dat de aanklacht werd veranderd van “moord” in “toebrengen van ernstige verwondingen met de intentie te doden”, waardoor u kon worden vrijgesproken op basis van een amnestiewet dd. 27 maart 1997. U gaf zelf toe dat deze uitspraak er gekomen was na het betalen van steekpenningen door uw familie (CGVS 3e AA p.22). Hier kan bezwaarlijk van een ongunstig oordeel gesproken worden. Uw bewering dat uw advocaat tegen deze uitspraak in beroep is gegaan (CGVS 3e AA p.22), mist dan ook elke zin voor logica. Het feit dat u naar de Albanese ambassade belde om melding te maken van uw verloren paspoort (CGVS 3e AA p.9), ondermijnt verder elke vrees ten opzichte van de Albanese staat, net als uw verklaring naar Albanië te willen terugkeren, op voorwaarde dat u de Belgische nationaliteit krijgt (CGVS 3e AA p. 23-24). Overigens hebt u van uw beweerde gevangenisstraf van 15 jaar geen enkel begin van bewijs voorgelegd.

Wat betreft uw vrees te zullen worden gewroken door de familie van Preng Gega, dient te worden vastgesteld dat u zich hiervoor baseert op twee aanvallen op uw persoon: de eerste aanval situeert u in 1996, ongeveer één jaar na de moord, en de tweede aanval situeert u in 2003 (CGVS 3e

AA p.19). Daarbuiten ontving u enkel bedreigingen via een vriend of via een nicht van Preng Gega die in uw dorp gehuwd is (CGVS 3e AA p. 19-20). Over de eerste aanval in 1996 heeft u in uw eerdere asielaanvragen nergens gewag gemaakt (CGVS 1e AA p.7-9 en 2e AA p.7) en de tweede aanval werd in mijn vorige beslissing in het kader van uw tweede asielaanvraag reeds manifest bedrieglijk verklaard. Gezien deze tegenstrijdigheden en omissies heeft u een reële dreiging in het kader van deze bloedwraak niet aannemelijk gemaakt. U verklaarde dat het verzoeningscomité van Shkodër heeft bemiddeld in deze zaak, maar dat u deze bemiddelingen zelf in 2000 heeft stopgezet. Na 2000 zijn er geen bemiddelingspogingen meer geweest (CGVS 3e AA p.20-21). U kunt van de verschillende stappen die zouden gezet zijn echter geen enkel detail geven, evenmin levert u een begin van bewijs van het feit dat jullie beroep deden op dit Comité en daarenboven kende u de bemiddelaar niet bij naam. U noemt de voorzitter van dat Comité verkeerdelijk Ali Spahia, waar uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat het Emin Spahia is, Ali Spahia is een volksvertegenwoordiger voor de Democratisch Partij (CGVS 3e AA p. 21 tot 23). Uw vrees in het kader van deze bloedwraak wordt verder ondermijnd door het feit dat u van 1995 tot 2004 heeft gewacht om asiel aan te vragen. Zelfs in België heeft u eerst een tijd illegaal verbleven alvorens asiel aan te vragen. U vroeg pas op 29 september 2004 asiel aan omdat u zonder eten of slaapplek was gekomen (CGVS 3e AA p.5). Daarenboven verklaarde u naar Albanië te zullen terugkeren eenmaal u de Belgische nationaliteit had verkregen, wat de ernst van uw vrees nog verder ondermijnt (CGVS 3e AA p.23-24).

Hoe dan ook, uit niets blijkt dat u in geval van eventuele problemen met leden van deze familie niet op de bescherming van uw autoriteiten zou kunnen rekenen. U verklaarde zelf als lid van de Republikeinse Garde op bescherming van de staat te kunnen rekenen, maar indien men u werkelijk wou vermoorden men u in ieder geval zou kunnen vermoorden. U gaf ook aan dat hetzelfde kan gezegd worden over de bescherming die u aanvraagt bij de Belgische staat (CGVS 3e AA p.17-18). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt echter dat de Albanese overheid wel degelijk streng optreedt tegen gevallen van bloedwraak en hiervoor zelfs speciale politie-eenheden en rechtbanken heeft opgericht. Zo werd op 1 januari 2004 een Serious Crime Court opgericht. Dit is een parallel systeem naast het bestaande rechtssysteem. In 2006 werden verschillende daders van bloedvetes berecht door deze rechtbank. De strafwet werd aangepast en er werd een straf van niet minder dan 25 jaar gezet op moord met voorbedachte rade in het kader van een bloedwraak, terwijl op een gewone moord met voorbedachte rade een straf tussen de 15 en 25 jaar gevangenisstraf is voorzien. Op 7 januari 2004 werden 12 procureurs aangesteld die zich specifiek bezighouden met georganiseerde misdaad, mensenhandel, drugs en bloedwraak. In mei 2005 keurde het parlement een wet goed die voorziet in de oprichting van een coördinatieraad die een nationale strategie moet uitstippelen in de strijd tegen bloedwraak. Uit bovenstaande vaststellingen en het feit dat u verklaarde reeds één jaar na de moord in 1995 op de vlucht te zijn voor het Albanese gerecht (CGVS 3e AA p.7), dient te worden geconcludeerd dat u Albanië verlaten heeft en naar Griekenland en België bent gevlucht louter om zich te onttrekken aan een strafrechtelijke procedure tegen uw persoon.

De documenten die u ter staving aan uw asielrelaas neerlegde zijn niet van die aard om deze vaststelling om te buigen. Het gerechtelijk document bewijst dat er een procedure tegen u hangende was die op 8 oktober 2008 tot een uitspraak is gekomen en de twee internetartikelen bewijzen dat u terechtstond voor de moord op Preng Gega, maar bent vrijgesproken op basis van de amnestiewet van 1997. De faxkopie van een attest van de burgemeester van het dorp Hajmel waarin deze laatste bevestigt dat u in een vete bent verwikkeld met twee families, die niet bij naam worden genoemd - de tweede zou de familie van uw ex-vrouw zijn en momenteel in Tirana wonen - heeft een beperkte bewijskracht omdat dit duidelijk opgesteld is op uw persoonlijke vraag en de bewijskracht is in ieder geval niet van die aard dat bovenstaande vaststellingen, in de eerste plaats die i.v.m. uw geloofwaardigheid, worden weerlegd. Hetzelfde dient gesteld over het uittreksel uit uw scheidingsakte.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekende partij voert in een eerste en enige middel aan: *"Inbreuk op het artikel 2, 3 en 4 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende uitdrukkelijke motivering van een bestuurshandeling - inbreuk op de materiële motivering"*.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de Commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker diende een derde asielaanvraag in. Te dezen is de Raad niet bevoegd de beslissingen genomen in het kader van verzoekers vroegere asielaanvragen te herbeoordelen in onderhavig beroep, daar deze door de in de Belgische wetgeving voorziene rechtsmiddelen aangevochten dienden te worden. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is aldus beperkt tot de beoordeling van de in de derde asielaanvraag aangehaalde feiten.

3.2. Verzoekers huidige asielaanvraag is gebaseerd op hetzelfde motief als de voorgaande aanvragen, namelijk de vete met de familie Gega. In het kader van zijn derde asielaanvraag wijzigt verzoeker opnieuw zijn verklaringen over de vete. Verzoeker legt de schuld voor zijn voorgelogen asielmotieven tijdens de eerste en tweede asielaanvraag bij zijn ex-echtgenote. Hij meent dat aangezien zijn toenmalige echtgenote had gelogen hij verplicht werd haar leugens te herhalen (zie gehoorverslag CGVS, p.4-5). Het verzoekschrift stelt dat aldus geen rekening kan gehouden worden met de eerdere verklaringen want dat het juist de bedoeling was *"van verzoeker om tijdens zijn derde asielaanvraag de waarheid te vertellen zodat het niet anders kan zijn dan dat er tegenstrijdigheden bestaan tijdens dit derde verhoor met de verklaringen van het eerste en het tweede verhoor"*.

3.2.1. Verzoeker gaat eraan voorbij dat hij een volwassen persoon is en dus zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt. Achteraf ongunstig gebleken inschattingen kunnen zijn bedrieglijke verklaringen niet toedekken. Zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als op het CGVS werd uitdrukkelijk gewezen op het belang van zijn verklaringen en de plicht de waarheid te vertellen. Daarenboven blijkt uit het gehoorverslag in het kader van de tweede asielaanvraag dat verzoeker al toegaf te hebben gelogen en dat hij feitelijk gescheiden leefde van zijn echtgenote (zie gehoorverslag CGVS 2de asielaanvraag, p.2 en 4-5) zodat zijn onjuiste verklaringen tijdens zijn tweede asielaanvraag niet kunnen verschoond worden door verplichtingen tegenover zijn vroegere echtgenote. De Raad ziet overigens niet in waarom verzoeker ook thans nog tegenstrijdige verklaringen aflegt over zijn aandeel in de moord op Preng Gega. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelde hij dat zijn oom de moordenaar was *"mijn oom Bardhok Nodci heeft Preng Gaga vermoord"*, terwijl hij tijdens het verhoor door de Commissaris-generaal beweert zelf de *"hoofddader"* te zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.16 *"Er was alle bewijs dat ik de hoofddader was. (...) dat geef ik aan u toe, niet aan de rechtbank. De oom heeft dat op zich genomen, om ons niet mee te sleuren"*). Verzoeker blijft aldus tegenstrijdige verklaringen afleggen over de essentie van zijn asielaanvraag. Zijn bewering dat hij thans de waarheid spreekt wordt dan ook door hemzelf op de helling gezet.

3.3. Ter ondersteuning van de rechtzaak ten gevolge van de moord op Preng Gaga in 1995 legt verzoeker een kopie van een gerechtelijk document, twee internetartikelen, een faxkopie van een uittreksel van zijn scheidingsakte en een faxkopie van een attest geschreven door de burgemeester van Hajmel aangaande familievetes neer. Wat betreft de neergelegde kopie van de kennisgeving van de

uitspraak, stelt de Raad dat hij geen geloof hecht aan fotokopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Ten overvloede kan worden vastgesteld dat de burgemeester van Hajmel in de faxkopie enerzijds verklaart dat verzoeker betrokken is in een vete met de familie van zijn ex-vrouw en met een andere familie en anderzijds dat de vete niet op legale wijze kon worden opgelost en verzoeker daarom niet kan terugkeren. Het document dateert van 17 mei 2008. Uit de andere neergelegde documenten blijkt dat er in oktober 2008 wel een uitspraak is gevelde in de zaak. In tegenstelling tot de bewering van de burgemeester, blijken de Albanese autoriteiten toch in staat om de zaak voor het gerecht te brengen. De Raad merkt daarenboven op dat nergens in het document de naam van de familie Gega wordt vermeld. Aldus kan geen link worden aangetoond tussen het document en de problemen inzake bloedwraak met de familie Gega en kan bezwaarlijk geloof worden gehecht aan de uitspraken van de burgemeester die blijkbaar niet op de hoogte is van de verklaarde situatie. Daarenboven legt verzoeker geen enkel gerechtsdocument neer over het gevoerde proces en licht niet toe waarom hij hierin in gebreke blijft. In de neergelegde internetartikels staat te lezen dat de beschuldigten hun straf ontlopen door de toepassing van de amnestiewetgeving. Nergens blijkt dat de familie van het slachtoffer bloedwraak zal uitoefenen op verzoeker en zijn familie. De internetartikelen die door de Commissaris-generaal aan het administratieve dossier werden toegevoegd, brengen geen bijkomende informatie aan wat betreft bloedwraak gericht tegen verzoeker.

3.3.1. Verzoeker steunt zijn vrees voor bloedwraak voornamelijk op twee beweerde moordaanslagen op zijn persoon. Wat betreft de aanval in 2003, werd reeds in het kader van de vorige asielaanvraag beslist dat die ongeloofwaardig is. Betreffende de eerste aanval in 1996, brengt verzoeker geen enkel nuttig element ter staving aan.

3.4. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten.

3.4.1. Verzoekers verklaringen over de rechtzaak zijn eveneens inconsistent. Hij verklaart dat hij werd vrijgesproken bij verstek en dat zijn advocaat in beroep is gegaan tegen deze vrijspraak. Verzoeker legt geen bewijzen neer van deze merkwaardige beweringen, noch licht hij deze nader toe. De bewering in het verzoekschrift *“Er is echter een beroepsprocedure hangende en het is dan ook niet meer dan normaal dat de uitspraak in deze beroepsprocedure voor verzoeker positief of negatief kan zijn”* neemt allerminst het gebrek aan logica van verzoekers beroep tegen zijn vrijspraak weg te meer nu hij nalaat dit objectief aan te tonen. Verzoeker heeft tekortgedaan aan zijn medewerkingsplicht door geen poging te ondernemen om processtukken neer te leggen en geldige identiteitsdocumenten voor te leggen.

3.5. Waar het verzoekschrift stelt dat *“Door deze verklaring bevestigt de Commissaris-Generaal dat er in Albanië wel degelijk een traditie is van bloedwraak en bloedvetes. Deze vaststelling gaat volledig in tegen de argumentatie van de tweede paragraaf van de derde bladzijde van de bestreden beslissing waarin gesteld wordt dat de vrees voor bloedwraak in hoofdte van verzoeker niet bewezen is”*, stelt verweerder terecht *“dat de commissaris-generaal helemaal niet betwist dat bloedwraak een fenomeen is dat een traditie kent in Albanië”*. De Commissaris-generaal stelt slechts dat inzake verzoekers asielaanvraag niet afdoende bewezen is dat hij betrokken is bij bloedwraak. De Raad volgt verzoeker aldus niet wanneer hij stelt dat *“In feite is de vrees voor bloedwraak door de familie van de vermoorde persoon reëler en ernstig te nemen dan de eventuele vervolging door de Albanese justitie na een veroordeling voor “moord” door de Albanese rechtbanken”*.

3.6. Verzoeker is, voor zover zijn beweringen waarachtig zouden zijn, zelf verantwoordelijk voor de problemen in Albanië. Uit verzoekers laatste verklaringen bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt dat, voor zover de feiten waarachtig zijn, verzoeker er zich bewust van was dat hij een ernstig gemeenrechtelijk misdrijf pleegde en hij in het kader van bloedwraak, vergelding riskeerde.

3.7. Verzoeker toont echter niet aan dat de moord gebeurde binnen het kader van de bloedwraak. Zijn vrees in dit verband dient minstens sterk gerelativeerd te worden nu hij na de eerste moordaanslag naar Albanië is teruggekeerd. Daarenboven heeft verzoeker niet aangetoond dat –in zoverre de bloedwraak reëel is- het vinden van een niet-gewelddadige oplossing onmogelijk is voor de door hem verwachte eerwraak en met name het via de verzoeningscommissies onmogelijk zou zijn op vreedzame wijze aan eerwraak te ontkomen. Het volstaat niet te poneren *“De derde paragraaf van de derde bladzijde van de bestreden beslissing is dan ook volledige nonsens waar gesteld wordt dat uit niets blijkt dat in geval van eventuele problemen met leden van de familie van de vermoorde persoon, verzoeker niet zou kunnen rekenen op bescherming van de autoriteiten. De Albanese autoriteiten “en geen enkele autoriteit” kan*

verhinderen dat in het kader van een bloedwraak een aanslag gepleegd wordt op een bepaalde persoon". Daargelaten dat verzoeker meent dat ook België geen bescherming kan bieden tegen bloedwraak en hij dus het nut van zijn asielaanvraag ondergraaft, volstaat een dergelijke blote bewering niet. Verzoekers verklaringen over het beroep op een verzoeningscommissie zijn inconsistent en tasten de geloofwaardigheid aan van eventuele stappen bij een verzoeningscommissie. Verzoeker kan immers de bemiddelingspoging niet in de tijd situeren, noch het verloop ervan weergeven en gaf verkeerdelijk 'Ali Spahia' op als voorzitter van het comité terwijl uit objectieve informatie die door de Commissaris-generaal aan het administratieve dossier werd toegevoegd, en door verzoeker niet wordt weerlegd, blijkt dat dit een politieker en volksvertegenwoordiger is. Zijn loutere bewering de onderhandelingen zelf te hebben stopgezet omdat *"We hadden er genoeg van, we waren op gelijke voet. Ik kan één keer pardon zeggen, twee keer, maar niet elke dag. Jij doodt mij, ik dood jou"* (zie gehoorverslag CGVS, p.20) getuigt noch van een bekendheid met de procedures van de verzoeningscommissie noch -in zoverre geloof moet gehecht worden aan een tussenkomst van de verzoeningscommissie, quod non- van zijn wil tot het zoeken naar op vreedzame oplossing voor zijn problemen in Albanië. Ten overvloede blijkt uit de objectieve informatie toegevoegd door de Commissaris-generaal dat de Albanese autoriteiten de strijd tegen bloedwraak hebben opgevoerd.

3.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus en voert geen andere gegevens of nuttige stukken aan. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

4.3. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

4.4. De overige documenten (waaronder de faxkopie van verzoekers scheidingsakte) kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

5. Het aangehaalde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter,

dhr. J. D'HAESE ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. D'HAESE

K. DECLERCK